

Ola Andersen:

Påskebetragtninger fra en offentlig ansatt tannlege

Kjære President!
Jeg har brukt den stille uken til funderinger over dine ord i de to siste Tidende. Umiddelbart ble jeg glad for den omsorgen du tilsynelatende viser oss som har «affeksjonsverdi». Men jeg har en følelse av at din bekymring dreier seg like mye om hva de privatpraktiserende tannlegene vil få for sine praksiser i tettbebygde strøk.

Dersom vi tar for oss nyere historie, jeg begynte som tannlege i Folketannrøkta i 1970 med plikttjeneste, er følgende å berette: Da tjente vi godt, behandlet alle pasientgrupper og mange var fornøyd. Noe av grunnen til det var at gapet mellom inntektene til de private og de offentlig ansatte var til å leve med. Fra midten av 70-tallet forandret dette seg. Inntekten og pasientgruppene var de samme, men nå hadde Den offentlige tannhelsetjenesten takster, og de var lavere enn de privatpraktiserendes, og det ble en kilde til strid mellom gruppene.

I 1982 begynte jeg i den kommunale tannpleien i en by på Østlandet. Da behandlet vi kun skolebarna, og lange ferier og ikke bare lønn var begrun-

nelsen. Ville vi ha mer varierte arbeidsoppgaver var det to muligheter: leie av skoletannklinikken (men det var kilde til splid) eller jobb som assistent i en privat praksis. Det første var upopulært, med den begrunnelse at det ikke var plass til flere tannleger, mens man som assistent i privatpraksis var velkommen! Jeg har korrespondansen med den lokale klubbens styre.

Nå arbeider jeg i Den offentlige tannhelsetjenesten med per capita og bonus, og igjen opplever vi at ulike takster kan bli en kilde til strid. Gapet mellom lønn i offentlig tannhelsetjeneste og inntekt i privat sektor har bare økt etter at NTF sa nei til fremforhandlede takster. Hvilken ung tannlege vil ta jobb i Den offentlige tannhelsetjenesten, med tunge grupper, til lavere grunnlønn enn en lærer i ungdomsskolen. Riktignok blir «lønnen» nå etter hvert akseptabel pga. per capita og bonus, men den tjenesten vi tilbyr de lovpålagte gruppene blir skadelidende.

Men det mest essensielle punktet berører du, nemlig at de privatpraktiserende ikke vil tilby sin tjeneste for den sum som det offentlige tilbyr.

Hadde NTF jobbet mer i den retning og fått gjennomslag for at en god tjeneste til de tyngre gruppene koster, og fått tilført Den offentlige tannhelsetjenesten disse midlene, tror jeg frafallet hadde blitt mindre.

Til slutt noen ord til tankene om en fasttannlegeordning. Da må store midler inn, men hvor fra? Samtidig må jo en form for regulering til. Skal alle tannlegene som per dags dato er praktiserende i de store byene og tettstedene i Sør-Norge komme inn under ordningen, får vi ikke flere tannleger ut der hvor behovet er størst. Ordene plikttjeneste, turnustjeneste og etableringskontroll har ikke hørt hjemme i NTFs vokabular, men som du selv påpeker er det plikttjeneste som vil gi umiddelbar hjelp.

Adresse: Moss Tannklinikk, Dronningensg. 5, 1530 Moss

En samlet forening er vårt beste våpen

Carl Christian Blich svarer Ola Andersen

Kjære Ola Andersen!
Det gleder meg at mine små epistler blir lest, og ikke minst at de leder til «funderinger». La meg innledningsvis få understreke at vi er i en «spørsmålsfase», hvor ingen endelige svar er gitt. Hovedstyret ønsker innspill i en tid da et tungt ansvar med viktige

veivalg legges på våre skuldre.

Du omtaler et dilemma som har oppstått i ditt fylke: Dårlig grunnlønn er supplert med per capita og bonus, noe som slik du beskriver det, medfører et dårligere tilbud til de prioriterte gruppene. Det er jo beklagelig at dette er blitt resultatet i din hverdag. Du

anfører at NTF burde ha jobbet mer med å få gjennomslag for hva det faktisk koster å gi et kvalitetstilbud til de tyngre gruppene, og at økte tilskudd til Den offentlige tannhelsetjenesten DOT ville «holde på» tannlegene. Ditt ønske om å få synliggjort hva tannbehandling faktisk koster, er